

nytte? Hvad skulde det kunne hjælpe ham at rejse videre ud i Verden, saalænge han ikke havde afkrystet den Mare, der søvnbandt hans Tanker og tappede ham for Mod og Blod og Handlekraft? Nej — her, hvor han havde taget Kampen op, skulde den ogsaa føres tilende. Her i denne gravskumle Bjergkælder vilde han besejre Spøgelse-uhyret . . . eller . . . eller selv besejres.

Da han kom ind igen i Stuen, stod Bordet dækket. Fru Babi ventede ydmyg ved Siden af hans Stol for at kunne skyde den ind under ham, naar han satte sig.

„Nu ja,“ udbrød han med et nyt Forsøg paa at bringe sig i en muntre Stemning. „Lad mig da i Guds Navn fortære den Skinke.“

„Herren maa ikke være vred,“ fremstammede den lille Kone angergiven. „Det er saa vanskeligt med det ferske her.“

Aldeles Trines Stemme! — tænkte Per.

„Tag Dem det ikke for nær,“ sagde han nu helt sagtmodig. „Jeg veed nok, jeg er lidt urimelig i denne Tid. Men der er gaaet mig noget imod, skal jeg sige Dem.“

„Jeg har næsten kunnet tænke det. Herren har ogsaa set rigtig daarlig ud de sidste Dage.“

„Saa-aa,“ sagde han og følte sig straks mindre vel. Lidt efter rømmede han sig og fandt, at hans Hals var rusten. Det maatte være den Forkølelse fra Berlin, der endnu sad ham i Kroppen. Han blev vist nødt til at tale med en Læge derom og lade sine Lunger undersøge.

I det samme blev der banket nede paa Gadedøren, og Fru Babi gik ned for at lukke op. Lidt efter kom hun tilbage med blussende røde Kinder og fortalte, at der stod en Dame dernede, som bad om at faa ham i Tale.